

EUROOPA KOHTU OTSUS

15. jaanuar 2002(*)

Eelotsusetaotlus – EÜ artikkel 12 ja EÜ artikli 39 lõige 2 – Vanadushüvitised – Itaalia Vabariigi ja Šveitsi Konföderatsiooni vahel sõlmitud sotsiaalkindlustusleping – Prantsuse kodaniku poolt Šveitsis täidetud kindlustusperioodide arvesse võtmata jätmine

Kohtuasjas C-55/00,

mille ese on Euroopa Kohtule EÜ artikli 234 alusel esitatud Tribunale ordinario di Roma (Itaalia) taotlus nimetatud kohtus pooleliolevas menetluses järgmiste poolte vahel:

Elide Gottardo

ja

Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS),

eelotsuse tegemiseks EÜ artikli 12 ja EÜ artikli 39 lõike 2 tõlgendamise kohta,

EUROOPA KOHUS,

koosseisus: president G. C. Rodríguez Iglesias, kodade esimehed F. Macken ja S. von Bahr, kohtunikud C. Gulmann, D. A. O. Edward (ettekandja), A. La Pergola, L. Sevón, M. Wathelet, V. Skouris, J. N. Cunha Rodrigues ja C. W. A. Timmermans,

kohtujurist: D. Ruiz-Jarabo Colomer,

kohtusekretär: ametnik L. Hewlett,

arvestades kirjalikke märkusi, mille esitasid:

- E. Gottardo, esindajad: advokaadid R. Ciancaglini ja M. Rossi,
- Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS), esindajad: advokaadid C. De Angelis ja M. Di Lullo,
- Itaalia valitsus, esindaja: U. Leanza, keda abistas *avvocato dello Stato* D. Del Gaizo,
- Austria valitsus, esindaja: C. Pesendorfer,
- Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: P. Hillenkamp, E. Traversa ja N. Yerrel,

arvestades kohtuistungil ettekannet,

olles 6. märtsi 2001. aasta kohtuistungil ära kuulanud E. Gottardo, Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS), Itaalia valitsuse ja komisjoni suulised märkused,

olles 5. aprilli 2001. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Tribunale ordinario di Roma esitas 1. veebruari 2000. aasta määrusega, mis saabus Euroopa Kohtusse 21. veebruaril 2000, EÜ artikli 234 alusel eelotsuse küsimuse EÜ artikli 12 ja EÜ artikli 39 lõike 2 tõlgendamise kohta.

2 See küsimus kerkis Prantsuse kodaniku E. Gottardo ja Istituto nazionale della previdenza sociale (edaspidi „INPS”) vahelises kohtuasjas E. Gottardo õiguse üle saada Itaalia vanaduspensioni.

Ühenduse õigusnormid

3 EÜ artikkel 12 sätestab:

„Ilma et see piiraks käesolevas lepingus sisalduvate erisätete kohaldamist, on lepingus käsitletud valdkondades keelatud igasugune diskrimineerimine kodakondsuse alusel.

Tehes otsuse vastavalt artikli 251 sätestatud menetlusele, võib nõukogu võtta vastu eeskirju, mis on kavandatud niisuguse diskrimineerimise keelamiseks.”

4 EÜ artikli 39 lõigete 1 ja 2 kohaselt:

„1. Tagatakse töötajate liikumisvabadus ühenduse piires.

2. Selline liikumisvabadus nõuab igasuguse kodakondsusel põhineva liikmesriikide töötajate diskrimineerimise kaotamist nii töölevõtmisel, töö tasustamisel kui ka muude töötingimuste puhul.”

5 Liikmesriikide sotsiaalkindlustusalaste õigusaktide koordineerimine kuulub isikute vaba liikumise valdkonda ja seda reguleerib nõukogu 14. juuni 1971. aasta määrus (EMÜ) nr 1408/71 sotsiaalkindlustusskeemide kohaldamise kohta ühenduse piires liikuvate töötajate, füüsilisest isikust ettevõtjate ja nende pereliikmete suhtes, muudetud ja kaasajastatud nõukogu 2. juuni 1983. aasta määrusega (EMÜ) nr 2001/83 (EÜT L 230, lk 6), muudetud nõukogu 22. detsembri 1995. aasta määrusega (EÜ) nr 3096/95 (EÜT L 335, lk 10; edaspidi „määrus nr 1408/71”).

6 Määruse nr 1408/71 artikkel 3 sätestab:

„1. Liikmesriigi territooriumil elavatel isikutel, kelle suhtes on kohaldatav käesolev määrus, on liikmesriigi õigusaktide alusel samasugused kohustused ja õigus saada samasuguseid hüvitisi kui kõnealuse liikmesriigi kodanikel, arvestades käesoleva määruse erisätteid.

2. [...]

3. Välja arvatud III lisas sätestatud juhul, kohaldatakse artikli 7 lõike 2 punkti c alusel kehtivate ja artikli 8 lõike 1 alusel sõlmitavate sotsiaalkindlustuskonventsioonide sätteid kõigile isikutele, kelle suhtes käesolev määrus on kohaldatav.”

7 Määruse nr 1408/71 artikli 1 punkti j esimene lõik ja punkt k sätestavad:

„Käesolevas määruses kasutatakse järgmisi mõisteid:

[...]

j) *õigusaktid* – õigusnormid ja iga liikmesriigi muud kehtivad või tulevased rakendusmeetmed, mis on seotud artikli 4 lõigetes 1 ja 2 sätestatud sotsiaalkindlustusliikide ja -skeemidega või artikli 4 lõikes 2a sätestatud mitteosamakseliste erihüvitistega.

[...]

k) *sotsiaalkindlustuskonventsioon* – sotsiaalkindlustusalane kahe- või mitmepoolne kokkulepe, mis on praegu või tulevikus siduv kahele või enamale liikmesriigile, ja muu sotsiaalkindlustusalane mitmepoolne kokkulepe, mis on praegu või tulevikus siduv vähemalt kahele liikmesriigile ja ühele või mitmele kolmandale riigile kõigi või osa artikli 4 lõigetes 1 ja 2 nimetatud kindlustusliikide ja -skeemide suhtes, koos kõnealuste kokkulepete alusel sõlmitud mis tahes liiki lepingutega”.

Siseriiklikud õigusnormid

8 Itaalia Vabariik ja Šveitsi Konföderatsioon allkirjastasid 14. detsembril 1962 Roomas kahepoolse sotsiaalkindlustuslepingu, samuti selle lõppprotokolli ja ühisdeklaratsioonid (edaspidi „Itaalia–Šveitsi leping”). Itaalia Vabariik ratifitseeris kõnealuse lepingu 31. oktoobri 1963. aasta seadusega nr 1781 (*Gazzetta ufficiale della Repubblica italiana*, edaspidi „GURI”, nr 326, 17.12.1963), mis jõustus 1. septembril 1964.

9 Itaalia–Šveitsi lepingu artikli 1 lõige 1 sätestab:

„Käesolevat lepingut kohaldatakse:

a) Šveitsis;

[...]

b) Itaalias;

i) invaliidsus, vanadus ja toitjakaotuskindlustust käsitlevatele õigusaktidele, sealhulgas teatavate töötajate kategooriate suhtes kehtivatele eriskeemidele, mida kohaldatakse üldskeemide asemel;

[...]”

10 Itaalia–Šveitsi lepingu artikkel 2 sätestab, et „Šveitsi ja Itaalia kodanikke koheldakse artiklis 1 osutatud õigusaktide sätetest tulenevate õiguste ja kohustuste osas võrdselt”.

11 Itaalia–Šveitsi lepingu kolmanda osa 1. peatükis „Invaliidsus, vanadus ja toitjakaotuskindlustus” sisalduv artikkel 9 kehtestab „liitmise põhimõtte”. Artikli 9 lõige 1 sätestab:

„Kui kindlustatud isikul ei ole Itaalia õigusaktide kohaselt täitunud kindlustusperioodide või nendega võrdsustatud perioodide alusel õigust saada Itaalia õigusaktide järgi invaliidsus, vanadus või toitjakaotushüvitist, liidetakse kõnealuse hüvitise saamise õiguse tekkimiseks Šveitsi vanadus ja toitjakaotuskindlustuse perioodid (sissemakseperioodid ja nendega võrdsustatud perioodid) Itaalias täitunud kindlustusperioodidega, nii et need perioodid üksteisega ei kattu.”

12 2. aprillil 1980 allkirjastasid lepinguosalisel Itaalia?Šveitsi lepingu muudatuse, mille Itaalia Vabariik ratifitseeris 7. oktoobri 1981. aasta seadusega nr 668 (*GURI*, nr 324, 25.1.1981), mis jõustus 1. veebruaril 1982. Selle muudatuse artikli 3 eesmärk oli laiendada eelmises punktis määratletud liitmise põhimõtte kohaldamisala, täiendades Itaalia?Šveitsi lepingu artikli 9 lõiget 1 järgmise lõiguga:

„Kui kindlustatud isikul ei ole eelmises lõigus sätestatu kohaselt õigust hüvitist saada, liidetakse kindlustusperioodid, mis on täitunud kolmandas riigis, kellega Šveits ja Itaalia on mõlemad sõlminud vanadus?, toitjakaotus? ja invaliidsuskindlustust käsitlevad sotsiaalkindlustuslepingud.”

13 Muudatuse jõustumisel oli kindlustusperioodide liitmine võimalik järgmiste riikide puhul: Belgia Kuningriik, Taani Kuningriik, Saksamaa Liitvabariik, Kreeka Vabariik, Hispaania Kuningriik, Luksemburgi Suurhertsogiriik, Madalmaade Kuningriik, Austria Vabariik, Rootsi Kuningriik, Suurbritannia ja Põhja-liri Ühendkuningriik, Liechtensteini Vürstiriik, Ameerika Ühendriigid ja Jugoslaavia Liitvabariik. Kuna Prantsuse Vabariik ei ole Šveitsi Konföderatsiooniga lepingut sõlminud, siis ei saa Prantsusmaal täitunud kindlustusperioode vanadus?, toitjakaotus? või invaliidsushüvitiste saamise õiguse tekkimiseks Itaalia?Šveitsi lepingu raames arvesse võtta.

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimus

14 E. Gottardo, kes on sünnijärgne Itaalia kodanik, abiellus 7. veebruaril 1953 Prantsuse kodanikuga ja loobus seejärel Itaalia kodakondsusest Prantsuse kodakondsuse kasuks. Toimikus sisalduvatest andmetest nähtub, et E. Gottardo oli sel ajal kohustatud võtma oma abikaasa kodakondsuse.

15 E. Gottardo töötas järgemööda Itaalias, Šveitsis ja Prantsusmaal ning tasus neis riikides sotsiaalkindlustusmaksed järgmiste perioodide eest: Itaalias 100 nädalat, Šveitsis 252 nädalat ja Prantsusmaal 429 nädalat. Talle makstakse Šveitsi ja Prantsuse vanaduspensioni, mis määrati talle ilma kindlustusperioodide liitmise vajaduseta.

16 Euroopa Kohtule esitatud andmete kohaselt taotleb E. Gottardo Itaalia sotsiaalkindlustusalaste õigusnormide alusel Itaalia vanaduspensioni. Isegi kui Itaalia ametiasutused võtaksid määruse nr 1408/71 artikli 45 kohaselt arvesse Prantsusmaal täitunud kindlustusperioode, ei täidaks ta Itaalia ja Prantsuse kindlustusperioodide liitmise tulemusena siiski sissemakseperioodi, mis on Itaalia õigusnormide kohaselt Itaalia pensioni saamiseks minimaalselt vajalik. E. Gottardol oleks õigus saada Itaalia vanaduspensioni vaid juhul, kui Itaalia?Šveitsi lepingu artikli 9 lõikes 1 sätestatud liitmise põhimõtet kohaldataks võetaks arvesse ka Šveitsis täitunud kindlustusperioode.

17 INPS jättis 14. novembri 1997. aasta otsusega E. Gottardo 3. septembril 1996 esitatud vanaduspensioni taotluse rahuldamata põhjusel, et ta on Prantsuse kodanik, mistõttu Itaalia?Šveitsi leping ei ole talle kohaldatav. Vaide, mille E. Gottardo selle otsuse peale esitas, jättis INPS 9. juuni 1998. aasta otsusega samal põhjusel rahuldamata.

18 Seejärel andis E. Gottardo asja Tribunale ordinario di Roma menetlusse, väites, et kuna ta on liikmesriigi kodanik, oli INPS kohustatud tunnustama tema õigust saada pensioni samadel tingimustel, nagu seda kohaldatakse Itaalia kodanike suhtes.

19 Kuna Tribunale ordinario di Roma kahtles, kas INPS'i otsus jätta E. Gottardo taotlus rahuldamata ainuüksi seetõttu, et ta on Prantsuse kodanik, võib olla EÜ artikliga 12 või EÜ artikliga 39 vastuolus, otsustas nimetatud kohus menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas töotajal, kes on liikmesriigi kodanik ja kes on tasunud sotsiaalkindlustusmaksleid teise liikmesriigi pädevale asutusele, on õigus saada vanaduspensioni nende sissemaksete kumuleerimise alusel, mis isik on tasunud liitu mittekuuluva riigi asutusele lepingu alusel, mille asjaomane liikmesriik on selle kolmanda riigiga sõlminud ja mida ta oma kodanike suhtes kohaldab?”

Euroopa Kohtu hinnang

20 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu küsimus seisneb sisuliselt selles, kas ühe liikmesriigi (käesoleval juhul Itaalia Vabariigi) pädevad sotsiaalkindlustusasutused peavad EÜ artikli 12 või EÜ artikli 39 alusel ühenduse õigusest tulenevate kohustuste kohaselt võtma vanaduspensioni saamise õiguse tekkimiseks arvesse kindlustusperioode, mis teise liikmesriigi (käesoleval juhul Prantsuse Vabariigi) kodanik on kolmandas riigis (käesoleval juhul Šveitsi Konföderatsioonis) täitnud, kui asjaomase liikmesriigi pädevad asutused võtavad samasugustel tingimustel tasunud sissemaksete puhul esimesena nimetatud liikmesriigi ja kolmanda riigi vahel sõlmitud kahepoolse rahvusvahelise lepingu alusel selliseid kindlustusperioode arvesse, kui need on täitnud tema enda kodanikud.

21 Tuleb märkida, et vastavalt EÜ artiklile 12 on mittediskrimineerimise põhimõte kohaldatav „lepingus käsitletud valdkondades” ja „[i]lma et see piiraks [...] lepingus sisalduvate erisätete kohaldamist”. Viimase fraasiga osutab EÜ artikkel 12 eelkõige nendele asutamislepingu muudele sätetele, kus EÜ artiklis 12 kehtestatud üldpõhimõtet on konkreetsete olukordade tarvis täpsustatud. Sellised sätted on muu hulgas töötajate vaba liikumist käsitlevad sätted (vt selle kohta 2. veebruari 1989. aasta otsus kohtuasjas 186/87: Cowan, EKL 1989, lk 195, punkt 14).

Asutamislepingus sätestatud võrdse kohtlemise põhimõte

22 Kuna E. Gottardo on töötanud õpetajana kahes eri liikmesriigis, on ta kasutanud oma õigust vabale liikumisele. Taotlus, milles ta nõuab vanaduspensioni määramist tema poolt täidetud kindlustusperioodide kumuleerimise teel, kuulub nii EÜ artikli 39 isikulisse kui esemelisse kohaldamisalasse.

23 Vastavalt eelotsusetaotlusele tunnustavad Itaalia pädevad asutused Itaalia kodanike puhul, kes on tasunud sotsiaalkindlustusmaksleid nii Itaalia kui Šveitsi sotsiaalkindlustussüsteemis ja kes on seega E. Gottardoga sarnases olukorras, õigust saada vanaduspensioni Itaalia ja Šveitsi kindlustusperioodide liitmise teel.

24 Nagu INPS on oma märkustes möönnud, vastaks E. Gottardo Itaalia vanaduspensioni saamise tingimustele, kui ta oleks Itaalia kodakondsuse säilitanud. INPS ei eita, et taotluse rahuldamata jätmine oli tingitud üksnes sellest, et E. Gottardo on Prantsuse kodanik. Seega on üheselt selge, et tegemist on üksnes kodakondsusel põhineva erineva kohtlemisega.

25 Itaalia valitsuse ja INPS-i hinnangul on viimase keeldumine määrata E. Gottardole vanaduspension Itaalias, Prantsusmaal ja Šveitsis täitunud kindlustusperioodide liitmise teel põhjendatud siiski sellega, et kui üks liikmesriik ? käesoleval juhul Itaalia Vabariik – sõlmib kolmanda riigiga – käesoleval juhul Šveitsi Konföderatsiooniga – kahepoolse rahvusvahelise lepingu, ei kuulu see ühenduse pädevusalasse.

26 Itaalia valitsus viitab siinjuures määruse nr 1408/71 artikli 3 sõnastusele koostoimes kõnealuse määruse artikli 1 punktidega j ja k, nagu Euroopa Kohus on neid 2. augusti 1993. aasta otsuses kohtuasjas C-23/92: Grana-Novoa (EKL 1993, lk I-4505) tõlgendanud.

27 Tuleb meenutada, et eespool viidatud kohtuotsuses Grana-Novoa töötas Hispaania kodanikust hageja kohustusliku sotsiaalkindlustusega hõlmatud kutsealal kõigepealt Šveitsis ja seejärel Saksamaal. Saksa ametiasutused keeldusid talle Saksa invaliidsuspensiooni maksmast, kuna ta ei olnud töötanud Saksamaal piisava arvu aastaid. Nii nagu E. Gottardo käesolevas asjas, soovis ka M. Grana-Novoa tugineda Šveitsis täitunud kindlustusperioodide arvessevõtmiseks Saksamaa Liitvabariigi ja Šveitsi Konföderatsiooni vahel sõlmitud lepingu sätetele, mida kohaldati üksnes Saksa ja Šveitsi kodanikele.

28 Bundessozialgericht palus oma esimese küsimusega Euroopa Kohtul tõlgendada määruse nr 1408/71 artikli 1 punktis j sätestatud mõistet „õigusaktid”. Euroopa Kohus leidis, et ühe liikmesriigi ja ühe või mitme kolmanda riigi vahel sõlmitud lepingut ei saa pidada määruse nr 1408/71 tähenduses õigusaktiks. Eelotsusetaotluse esitanud kohtu teine küsimus, mis puudutas võrdset kohtlemist, oli esitatud vaid juhuks, kui vastus esimesele küsimusele on jaatav, mistõttu Euroopa Kohus jättis selle läbi vaatamata.

29 Kuna käesolevas asjas esitatud küsimus kätkeb vahetult asutamislepingu sätetest tulenevate põhimõtete kohaldamist, tuleb meenutada Euroopa Kohtu praktikat kahepoolsete rahvusvaheliste lepingute kohta.

30 Seoses kahe liikmesriigi vahel sõlmitud kultuurilepinguga, mille kohaselt nähti õppestipendiumide andmine ette ainult nende kahe riigi kodanikele, otsustas Euroopa Kohus, et nõukogu 15. oktoobri 1968. aasta määruse (EMÜ) nr 1612/68 töötajate liikumisvabaduse kohta ühenduse piires (EÜT L 257, lk 2; ELT eriväljaanne 05/01, lk 15) artikli 7 kohaselt peavad mõlemad liikmesriigid laiendama kahepoolse lepinguga ette nähtud õppetoetuste andmist nende territooriumil elavatele ühenduse töötajatele (vt 27. septembri 1988. aasta otsus kohtuasjas 235/87: Matteucci, EKL 1988, lk 5598, punkt 16).

31 Ühtlasi otsustas Euroopa Kohus, et kui kahepoolse lepingu rakendamiseks võetud meede võib ühenduse sätte kohaldamist takistada, isegi kui leping ei kuulu asutamislepingu kohaldamisalasse, peavad kõik liikmesriigid sellise sätte kohaldamist hõlbustama ja aitama sellega seoses kõiki teisi liikmesriike, kellel lasub selline ühenduse õigusest tulenev kohustus (vt eespool viidatud kohtuotsus Matteucci, punkt 19).

32 Liikmesriigi ja kolmanda riigi vahel sõlmitud topeltmaksustamise vältimise lepingu kohta on Euroopa Kohus märkinud, et ehkki otsene maksustamine on liikmesriikide ainupädevuses, ei või liikmesriigid siiski eirata ühenduse eeskirju, vaid peavad teostama oma pädevust vastavalt ühenduse õigusele. Niisiis leidis kohus, et sellise lepingu pooleks olev liikmesriik peab rakendama võrdse kohtlemise printsiipi, andes teises liikmesriigis asuvate äriühingute püsivale tegevuskohale nimetatud lepingus ette nähtud soodustusi samasugustel tingimustel nagu lepingupooleks olevas liikmesriigis asuvatele äriühingutele (vt selle kohta 21. septembri 1999. aasta otsus kohtuasjas C-307/97: Saint-Gobain ZN, EKL 1999, lk I-6161, punktid 57-59).

33 Sellest kohtupraktikast nähtub, et kohustuste täitmisel, mis on võetud rahvusvaheliste lepingutega, olgu siis tegemist liikmesriikidevahelise lepinguga või liikmesriigi ja ühe või mitme kolmanda riigi vahelise lepinguga, peavad liikmesriigid järgima ühenduse õigusest tulenevaid kohustusi, kui EÜ artiklis 307 ei ole sätestatud teisiti. Asjaolu, et kolmandad riigid ei pea omalt poolt ühenduse õigusest tulenevaid kohustusi täitma, ei ole siinkohal asjassepuutuv.

34 Eeltoodud kaalutlustest tuleneb, et kui liikmesriik sõlmib kolmanda riigiga kahepoolse rahvusvahelise sotsiaalkindlustuslepingu, mille kohaselt võetakse vanadushüvitiste saamise õiguse tekkimiseks arvesse lepingupooleks olevas kolmandas riigis täitunud kindlustusperioode, peab asjaomane liikmesriik võrdse kohtlemise aluspõhimõttest lähtuvalt andma teiste liikmesriikide kodanikele samu soodustusi, mida saavad selle lepingu alusel tema enda kodanikud, kui ta ei esita keeldumiseks mõnda objektiivset põhjust.

35 Samuti nähtub eelnevast, et tõlgendus, mille Euroopa Kohus on määruse nr 1408/71 artikli 1 punktis j sisalduvale mõistele „õigusaktid” andnud, ei saa mõjutada liikmesriikide kohustust järgida EÜ artiklis 39 sätestatud võrdse kohtlemise põhimõtet.

Objektiivse põhjenduse olemasolu

36 Liikmesriigi ja kolmanda riigi vahel sõlmitud kahepoolse rahvusvahelise lepingu tasakaalu ja vastastikkuse ohtuseadmine võib tõepoolest olla objektiivne põhjus, miks selle lepingu pooleks olev liikmesriik keeldub andmast teiste liikmesriikide kodanikele soodustusi, mida tema enda kodanikud kõnealuse lepingu alusel saavad (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsus Saint-Gobain ZN, punkt 60).

37 INPS ja Itaalia valitsus ei ole põhikohtuasjas sellegipoolest tõendanud, et ühenduse õigusest tulenevad kohustused ohustaksid kohustusi, mis Itaalia Vabariik on suhetes Šveitsi Konföderatsiooniga võtnud. See, et Itaalia Vabariik laiendab ühepoolset teiste liikmesriikide kodanikest töötajate suhtes võimalust võtta Itaalia vanaduspensioni saamiseks arvesse Šveitsis täitunud kindlustusperioode, ei ohusta kuidagi õigusi, mis Šveitsi Konföderatsioonile Itaalia-Šveitsi lepingust tulenevad, ega pane talle uusi kohustusi.

38 Ainsad vastuväited, mis INPS ja Itaalia valitsus on E. Gottardo täidetud kindlustusperioodide liitmisest keeldumise põhjendamiseks esitanud, seisnevad selles, et Šveitsi Konföderatsiooni pädevate asutustega tehtav koostöö võib suurendada nende finantskoormust ja tekitada administratiivseid raskusi. Need põhjendused ei saa õigustada asutamislepingust tulenevate kohustuste täitmata jätmist Itaalia Vabariigi poolt.

39 Seega tuleb eelotsusetaotluse esitanud kohtu küsimusele vastata, et ühe liikmesriigi pädevad sotsiaalkindlustusasutused peavad EÜ artikli 39 alusel ühenduse õigusest tulenevate kohustuste kohaselt võtma vanaduspensioni saamise õiguse tekkimiseks arvesse kindlustusperioode, mis teise liikmesriigi kodanik on kolmandas riigis täitnud, kui asjaomase liikmesriigi pädevad asutused võtavad samasugustel tingimustel tasutud sissemaksete puhul esimesena nimetatud liikmesriigi ja kolmanda riigi vahel sõlmitud kahepoolse rahvusvahelise lepingu alusel selliseid kindlustusperioode arvesse siis, kui need on täitnud tema enda kodanikud.

Kohtukulud

40 Euroopa Kohtule märkusi esitanud Itaalia ja Austria valitsuse ning komisjoni kohtukulud ei hüvitata. Et põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kulude jaotuse siseriiklik kohus.

Esitatud põhjendustest lähtudes

EUROOPA KOHUS,

vastuseks Tribunale ordinario di Roma 1. veebruari 2000. aasta määrusega esitatud küsimusele, otsustab:

Ühe liikmesriigi pädevad sotsiaalkindlustusasutused peavad EÜ artikli 39 alusel ühenduse õigusest tulenevate kohustuste kohaselt võtma vanaduspensioni saamise õiguse tekkimiseks arvesse kindlustusperioode, mis teise liikmesriigi kodanik on kolmandas riigis täitnud, kui asjaomase liikmesriigi pädevad asutused võtavad samasugustel tingimustel tasutud sissemaksete puhul esimesena nimetatud liikmesriigi ja kolmanda riigi vahel sõlmitud kahepoolse rahvusvahelise lepingu alusel selliseid kindlustusperioode arvesse siis, kui need on täitnud tema enda kodanikud.

Rodríguez Iglesias

Macken

von Bahr

Gulmann

Edward

La Pergola

Sevón

Wathelet

Skouris

Cunha Rodrigues

Timmermans

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 15. jaanuaril 2002 Luxembourgis.

Kohtusekretär

President

R. Grass

G. C. Rodríguez Iglesias

* Kohtumenetluse keel: itaalia.